

PENSION OP HET PLATTELAND
(Alles bestens geregelt)

Komedie in drie bedrijven

door

BERND GOMBOLD

vertaling

Carl Slotboom

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **PENSION OP HET PLATTELAND – ALLES BESTENS GEREGELT** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **BERND GOMBOLD** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2014 Deutscher Theater Verlag

Copyright: © 2014 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **9** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Roos - Boerin, 30-40

Anton - Haar schoonvader, 60-70

Klara - Moeder van Roos, 50-60

Hilde - Buurvrouw, 40-60

Lisa - Postbode, 30-40

Dr. Richard Koning - Chemicus, 40-50

Han Diederik Dijkstra - Auteur, 40-50

Sonja - Vriendin van Han, 40-50

Guus - Huwelijkskandidaat, 40-60

KARAKTERS:

Roos - Jonge boerin. Weduwe. Weet wat ze wil en staat met beide benen op de grond.

Anton - Sympathieke figuur. Ondeugend. Adrem en altijd voor onzin te vinden. Niet erg veel zin om te werken.

Klara - Moeder van Roos. Resoluut. Schoonmaakfanaat.

Hilde - Buurvrouw van Roos. Ziekelijk gierig en nieuwsgierig. Roddeltante. Ouderwets gekleed. Oubollige verschijning.

Lisa - Postbode. Lief, dromerig, hang naar romantiek. Niet de bijdehandste. Is op zoek naar de ware.

Richard - Chemicus. Beetje hulpeloze figuur.

Han Diederik - Auteur. Elegant gekleed, moderne verschijning. Vreselijk karakter, zeer arrogant en heel erg overtuigd van zich zelf.

Sonja - Partner van Han Diederik. Kakmadam. Duur en opzichtig gekleed.

Guus - Oudere vrijgezel. Stelt weinig eisen. Onzeker type.

DECOR:

Het toneelstuk speelt zich af voor de boerderij.

Rechts het woongedeelte van Roos, met deur en venster. Onder het venster staan tafel, stoelen en een bank.

Links het woongedeelte van Anton, met deur en venster. Er staan een kleine tafel en stoel of een kleine bank. Her en der bloemen, planten.

Op de achtergrond de schuur.

Links en rechts op/afgangen.

In de schuur zit een klein raam, waarachter Anton zich kan verstoppen en vandaar het gebeuren op het toneel kan gadeslaan.

Indien dit alles niet mogelijk is, kan men kiezen voor een hondenhok of een waterput, waarachter Anton zich kan verstoppen.

EERSTE BEDRIJF

ANTON: *(Zit met kettingen aan een stoel vast. Op het toneel een bord met daarop de tekst: "HELP! Onder curatele en gedeemoedigd")* Help!... Is er dan niemand die mij hoort?!... Help! Hier wordt groot onrecht gedaan. Help een arme, oude, gekwelde man! Help!...

ROOS: *(Komt op, heeft laarzen aan)* Mijn hemel, wat een geschreeuw, je bent tot in de stal te horen. Hou alsjeblieft op, anders geven de koeien nog minder melk. *(Roos in huis af)*

ANTON: *(Roept nog harder, teatraal)* Help, kijk naar deze arme oude gedeemoedigde man!

ROOS: *(Kijkt uit het raam)* Oud ja, maar gedeemoedigd... Maar als je zo door gaat zou dat ook nog kunnen gebeuren. *(Verdwijnt in huis)*

ANTON: Help, hier wordt een man ten gronde gericht, gekweld en van zijn rechten beroofd door zijn schoondochter!

ROOS: *(Komt op)* Wat moet dit eigenlijk allemaal voorstellen?

ANTON: Protest, hongerstaking! Ik weiger ooit nog op te staan en ik eet en drink niets meer en ga door tot het bittere einde. Als er straks van mij niets anders is overgebleven dan vel en botten, zul jij nog wel anders piepen.

ROOS: Zo lang je nog elke dag mijn koelkast plundert, zal het zo'n vaart niet lopen.

ANTON: Ja, maak me maar belachelijk en daarbij ook nog mijn huis achterover drukken.

ROOS: Achterover drukken? Laat me niet lachen. Sinds schoonmama gestorven is, is het huis toch veel te groot voor je. Je ruimt de tafel niet eens af. Hoe wil je in hemelsnaam een heel huis bij houden?

ANTON: Zonder mijn toestemming heb je een aannemer besteld en het huis gewoon laten verbouwen. Dat noem ik onteigening.

ROOS: Dat is belachelijk. Je hebt een prachtige seniorenwoning gekregen en de kamers boven kunnen worden verhuurd aan pensioengasten.

ANTON: Waar je alleen maar last van zult hebben.

ROOS: Jij weet net zo goed als ik dat de boerderij niet genoeg meer opbrengt. Alles wordt duurder en aan het eind van de rit blijft er nauwelijks iets over. Ik heb iets achter de hand nodig en om te logeren in deze idyllische omgeving, willen vakantiegangers graag betalen voor een goed pension. Wij hebben het geld hard nodig.

ANTON: Ik heb maling aan je vakantiegangers en je pension! Moet het dan altijd maar om geld draaien? Met mij wordt weer geen rekening gehouden.

ROOS: Ik heb wel degelijk aan je gedacht, daarom heb je nu ook een prachtige seniorenwoning. Je wordt er ook niet jonger op.

ANTON: Men is zo jong als men zich voelt.

ROOS: Tot nu toe had je niet eens verwarming.

ANTON: En ik leef nog steeds.

ROOS: Water moest je uit de put scheppen.

ANTON: Het smaakte er niet minder om.

ROOS: En die plee achter de boerderij was wel het toppunt.

ANTON: Maar heel knus.

ROOS: In je nieuwe woning zul je het heel erg naar je zin hebben.

ANTON: Ik zet geen voet over de drempel. Voorlopig slaap ik in de stal. Godzijdank hoeft je overleden man niet meer mee te maken hoe je met mij omgaat.

ROOS: Praat geen onzin. Je zoon heeft voordat hij dat vreselijke ongeluk kreeg nog tegen ons gezegd dat hij het huis radicaal wilde verbouwen. Hou dus op met je gemakker en kom ontbijten.

ANTON: Nee... hongerstaking tot het bittere einde. Zo kun je niet met mij omgaan. Als mijn zoon dit eens mee zou maken.

ROOS: Gelukkig hoeft je zoon niet meer mee te maken hoe jij je gedraagt. In plaats van mij een beetje te helpen, verkoop je onzin. Je zou me op zijn minst in de stal kunnen helpen.

ANTON: Wat ik doe is toch nooit goed en daarom doe ik liever maar helemaal niets. Je zult wel inbinden als je hier op deze plek alleen nog botten zult vinden.

ROOS: *(Ironisch)* Nog even en ik barst in snikken uit. Arme schoonvader. Nou ja, dan eet ik die verse broodjes en die heerlijke vleeswaar alleen op. *(Gaat af)*

ANTON: Verse broodjes? Heerlijke vleeswaar? *(Denkt na)* Nee Anton, je bent in hongerstaking. Hou vol.

ROOS: *(Komt op met een dienblad, waarop het ontbijt)* Jammer van die verse broodjes, die heerlijke eigen gemaakte aardbeienjam, die ham, die salami.

ANTON: *(Doet zijn ogen dicht)* Verzoek me niet in verleiding. Ik bedoel eh... leid me niet in verzoeking.

ROOS: Oh... de eieren ontbreken nog. *(Gaat af in huis)*

ANTON: *(Ademt diep door)* Hmmm... dat ruikt wel heel erg lekker. *(Maakt zich los, gaat aan tafel zitten en begint te eten)* Straks ga ik weer in hongerstaking.

ROOS: *(Komt op met eieren)* Nou schoonpapa, smaakt het? Ik dacht dat je in hongerstaking was.

ANTON: Korte onderbreking voor levensbelangrijke acties. Zijn de eieren zacht gekookt?

ROOS: Precies zoals jij ze altijd wilt hebben. Oja, vandaag komt onze eerste gast.

ANTON: Die blijft niet lang, dat garandeer ik je. *(Steekt met een klap een scherp mes met de punt in de tafel)*

ROOS: *(Steekt eveneens een scherp mes in de tafel)* Dan blijf jij ook niet lang schoonpapa, dat garandeer ik je.

ANTON: Hoe bedoel je?

ROOS: Precies zoals ik het zeg. In *(Een plaatsnaam noemen)* in het woonzorgcentrum "De Ondergaande Zon" willen ze je wel hebben. De manager was overigens ooit gevangenisdirecteur.

ANTON: *(Schrikt)* Woonzorgdinges "De Ondergaande Zon"? Nooit van mijn leven. Daar is het nog erger dan in de Bijmerbajes.

ROOS: Mooi zo. Je kunt dus kiezen of delen: wel of geen pensiongast.

ANTON: *(Mopperig)* Wat mij betreft. Heb je voor die pensiongast meteen gedekt? Er staan drie kopjes.

ROOS: Nee, die is voor mijn moeder. Ze komt om mij een beetje te helpen.

ANTON: *(Springt overeind)* Je moeder?! Dat mens dat met niets anders bezig is dan met de schoonmaak? Nou, geef mijn portie maar aan Fikkie, ik ga geheel vrijwillig naar de Bijmerbajes.

ROOS: *(Lacht)* Hahaha... je overleeft mijn moeder wel, net als al die andere keren.

ANTON: Die commandant met haar schoonmaakwaanzen ontbrak er nog maar aan.

ROOS: Ga je maar even douchen.

ANTON: Douchen? Alweer? Ik heb zaterdag nog gedoucht.

ROOS: Ja... vier weken geleden.

ANTON: Ik ga weer in hongerstaking. *(Maakt zich weer vast aan de stoel)*

KLARA: *(Komt op)* Goedemorgen Roos. Hoe gaat het? *(Kijkt om zich heen)* Mijn hemel, het ziet er niet uit hier.

ROOS: Hallo mama, fijn dat je er bent. Wil je ontbijten?

KLARA: Graag. *(Ruikt)* Wat ruikt het hier eigenaardig.

ANTON: Dat zijn de koeien.

KLARA: Kom eens even mee Roos. *(Roos en Klara af)*

ANTON: Mooi zo, de vijand heeft nu al gecapituleerd. Heeft zich zonder strijd overgegeven. Ook die blijft niet lang bij ons, dat garandeer ik. Straks gaat die mij ook nog voorschrijven wanneer ik mij moet douchen.

KLARA: *(Komt op met rubber handschoenen, schort, borstel. Roos volgt haar)* Zo mijn beste Anton, nu zullen we eens een ander mens van je maken.

ANTON: Wat zijn jullie van plan? Wat moet dat? Wat willen jullie met die borstel?

ROOS: Ik heb je gewaarschuwd. *(Klara en Roos gaan op Anton af)*

ANTON: Ga weg! Heb het hart niet dat je me aanraakt!

KLARA: Niet tegenstribbelen, gewoon even meewerken. *(Klara en Roos maken Anton los, tillen hem op en slepen hem mee)*

ROOS: Zo en nu gaan we onze nieuwe douche en ligbad even testen.

ANTON: Laat me los! Loslaten zeg ik! Ik heb waterallergie. Ik krijg overal uitslag! *(Onder luid protest wordt Anton afgevoerd. Alledrie af)*

HILDE: *(Komt op, heeft een mand bij zich. Hoort Anton schreeuwen)* Ik krijg de indruk dat Anton gewassen wordt. *(Denkt na)* Alweer? Wat een waterverspilling! Eerst die verbouwing en nu dat vele water. Maar ja, ze heeft een vette levensverzekering van haar overleden man op haar bankrekening gestort gekregen. Althans, dat wordt beweerd. De duivel schijnt altijd op een grote hoop, zei mijn moeder altijd. *(Kijkt naar de tafel)* En ook nog verse broodjes, zo maar op een doordeweekse dag. Ze kan het zich veroorloven zo te zien. Volgens mij zijn ze over. *(Doet de broodjes in haar mand)* En vleeswaar. *(Stopt haar mond vol)* Wat een verspilling. En zelfs eieren. Die kun je toch niet laten liggen, die bederven. *(Doet de eieren in haar mand)* De koffie staat koud te worden. Zonde. *(Drinkt de koffie op. Kijkt door het raam)* Maar opruimen ho maar.

RICHARD: *(Komt op. Kijkt op een landkaart)* Waar ben ik hier in hemelsnaam beland? *(Kijkt om zich heen)* Dit pension staat helemaal niet op de kaart.

HILDE: Wie bent u en wat wilt u hier? Nieuwsgierige mensen kunnen we hier niet gebruiken.

RICHARD: Koning. Doctor Richard Koning. *(Wil Hilde een hand geven. Deze pakt niet aan)*

HILDE: Koning? *(Bekijkt hem van top tot teen)* Nou, echt koninklijk ziet het er allemaal niet uit. Wat wilt u hier? Wij kopen niets en hebben ook niets in de aanbieding.

RICHARD: Ik ben wandelaar en ben verdwaald.

HILDE: Wandelaar? Heeft u niets anders te doen als zinloos in de omgeving rond te lopen? Ja hoor, aan zo iemand hadden we nog gebrek.

RICHARD: Heeft u misschien een glas water?

HILDE: Water? We geven hier niets weg en sowieso niet aan vreemdelingen. Als uw water wilt dan gaat u maar naar de beek. En maak nu maar dat u weg komt. U houdt ons van het werk. Tijd is geld en geld hebben we niet.

RICHARD: Oh eh... jaja... juist. Tot eh... tot ziens dan maar. *(Gaat af)*

HILDE: Wat een brutaliteit om bij wildvreemde mensen om water te komen bedelen. Sommige mensen generen zich werkelijk nergens voor. *(Kijkt over de tafel)* Ik kan toch moeilijk die vleeswaar laten bederven. *(Doet de vleeswaar in haar mand)*

ROOS: *(Komt op)* Ach... de buurvrouw. Goedemorgen Hilde, wat verschaft mij de eer?

HILDE: Ik heb je vleeswaar uit voorzorg maar even ingepakt, niet dat het bederft, dat zou zonde zijn. *(Met ondertoon)* Ja, mensen zoals ik kunnen zich geen vleeswaar veroorloven.

ROOS: *(Pakt alles uit de mand)* Die vleeswaar bederft niet zo snel en die broodjes worden zo snel niet oud. Oh... die eieren eten wij wel op.

HILDE: Wat ik vragen wilde, heb je de Hartendief al uit?

ROOS: Wat heb ik uit?

HILDE: De Hartendief, het tijdschrift voor vrouwen.

ROOS: Sorry, maar ik weet even niet zo snel waar ik die heb gelaten.

HILDE: Ik wel. *(Wijst naar het raam waar door ze gekeken heeft)* Daar, tussen al die rotzooi.

ROOS: Dan zou ik zeggen, ga naar binnen en pak je Hartendief. Wat wil je overigens elke week met dat blad?

HILDE: Er staat elke week een kruiswoordraadsel in waarmee je honderd euro kunt winnen en honderd euro is veel geld.

ROOS: In plaats van elke week mijn tijdschrift te lenen zou je hem ook zelf kunnen kopen. Een euro kun je toch nog wel opbrengen?

HILDE: Een euro? Niet iedereen heeft zoveel geld dan jij. Dat zijn op jaarbasis twee en vijftig euro's. Geldverspilling, terwijl hij hier toch maar ligt. Niet iedereen krijgt geld van een levensverzekering op zijn bankrekening gestort.

ROOS: Nu moet je ophouden! Je komt voortdurend van alles lenen, wat je nooit terugbrengt en dan krijg ik dit te horen?! Je moet je schamen.

HILDE: Dat wordt nu eenmaal verteld in het dorp, daar kan ik toch niets aan doen.

ROOS: Oja? En wat wordt er dan nog meer allemaal verteld in het dorp?

HILDE: Dat je je schoonvader ook goed hebt verzekerd en dat je een mooie cent opstrijkt als hij dood is.

ROOS: Nu is het genoeg!

HILDE: Heb je dat tijdschrift, ja of nee?

ROOS: *(Kortaf)* Ja, moment. *(Roos af in huis)*

HILDE: Niet te geloven dat ik elke week weer moet bedelen om dat blad. Wat maakt dat nou uit om het aan mij te geven, ze heeft hem toch al betaald. *(Doet de broodjes, vleeswaar en eieren weer in haar mand)*

KLARA: *(Komt op, gevolgd door Anton. Klara heeft een stok bij zich. Aan het einde van de stok hangt een onderbroek)* Nou, was dat allemaal nu zo erg?

ANTON: *(Geschoren en schone kleren aan)* Dat zet ik je betaald, schoonmaakwaanzinnige. Ik stink een uur in de wind naar de zeep.

KLARA: *(Kijkt naar de onderbroek)* Die onderbroek staat stijf van het smeer, die kun je rechtop in een hoek zetten. *(Gooit de onderbroek in de vuilnisemmer)* Zo, dat was dat.

ANTON: Blijf met je handen van mijn spullen af.

HILDE: Alweer in bad geweest? Jullie kunnen het goed doen zeg. Het water is niet te betalen. Hebben jullie in ieder geval het water in het bad laten staan?

KLARA: Waarom?

HILDE: In dat water kan mijn man zich wassen en daarna kun je de groente er in schoon spoelen en de was doen.

KLARA: Ik zal even een emmer voor je halen. *(Klara af in huis)*

ANTON: Kun je dat zwarte spul dat onder mijn nagels zit ook nog gebruiken?

HILDE: Het lachen zal jullie nog wel vergaan, als jullie door blijven gaan het geld over de balk te gooien.

ROOS: *(Komt op met tijdschrift)* Hier, je Hartendief.

HILDE: Nou, dat werd tijd. Je denkt zeker dat ik niets anders te doen heb. Tijd is geld en geld hebben we niet. Als ik jou was zou ik maar eens opruimen, dan kun je de spullen volgende keer sneller vinden. En waar blijft die emmer met badwater? Je moet bij jullie ook altijd bidden en smeken.

KLARA: *(Komt op met een emmer smerig water)* Zo, hier is het badwater van Anton.

HILDE: Dat ruikt naar dure zeep. Jullie moeten geld als water hebben. Wat een verspilling. *(Gaat af met emmer en haar mand)*

ROOS: Die stikt vandaag of morgen in haar eigen gierigheid.

ANTON: Ze heeft groot gelijk... verspilling. Mijn hele lijf jeukt als de pieten.

KLARA: Dat komt omdat je lijf niet gewend is om schoon te zijn.

ANTON: Mijn lijf heeft een laagje nodig als bescherming tegen draken zoals jij. *(Steekt zijn tong uit en gaat af)*

ROOS: Mannen zijn net grote kinderen, hoe ouder, hoe vermoeder. Koeien zijn makkelijker in de omgang. Nou mama, ik ga naar de stal, Bles moet vandaag nog kalven en ik hoop dat het goed gaat. Ik heb de dierenarts al gebeld, maar die is met vakantie. Er komt een vervanger. Ik ben benieuwd. *(Roos af)*

KLARA: *(Roept in de richting van de stal)* Als je hulp nodig hebt dan roep je me maar. Zo en dan ga ik nu eerst de rommel eens opruimen. *(Lawaai achter het toneel. Gekreun en gekerm)*

LISA: *(Komt met de fiets op. Heeft bloed op haar voorhoofd. Richard komt ook op, eveneens bloed op zijn voorhoofd)* Dat doet zeer zeg.

KARA: Lisa, wat is er gebeurd? *(Met een blik naar Richard)* En wie is dit?

LISA: Ik ben de post rond aan het brengen, lees met een scheef oog de Hartendief en knal tegen deze man aan.

KLARA: Je leest met een scheef oog de Hartendief? Terwijl je fietst?

LIDA Ik lees de tips in de rubriek van vrouw tot vrouw van Brigitte Zwaluw. Hier, bij voorbeeld bij liefdesverdriet. *(Leest voor)* "Het lijkt alsof je hoofd een verdwaalde wandelaar is. Luister naar je innerlijke kompas en ook jij zult de top der liefde beklimmen." Is dat niet geweldig? Brigitte Zwaluw weet mij altijd diep te raken. *(Met een blik naar Richard)* En op dat moment loopt hij tegen mijn fiets aan... au, mijn hoofd.

RICHARD: Ik keek net door mijn verrekijker... zij komt op mij af... wordt groter, steeds groter... en opeens een knal. Heeft u misschien ijsblokjes?

KLARA: Komen jullie eerst maar mee naar binnen. *(Gaan alledrie af in huis)*

ROOS: *(Komt op)* Geweldig! Alles komt tegelijk. Het kalf wil niet geboren worden, de eerste pension gast kan elk moment op de stoep staan en het ziet er hier uit alsof er een bom is ontploft. *(Roept)* Mama! *(Pakt de ketting en het bord van Anton en brengt het weg. Komt dan weer terug en veegt de tafel schoon)*

HAN: *(Komt op. Roos staat met haar rug naar hem toe. Han gaat vlak achter haar staan)* Hallo.

ROOS: *(Schrikt en draait zich om)* Mijn hemel... ik schrik me een ongeluk! Ben je niet wijs? *(Voor zichzelf)* Het lijkt hier wel een gekkenhuis.

HAN: Is dat malle mens dat ik onderweg tegenkwam dan misschien één van de patiënten? Ik vroeg haar de weg en ze begint

onmiddellijk over verspilling van weet ik wat allemaal. Is iedereen hier een beetje getikt?

ROOS: Niet brutaal worden graag. Wie bent u? Bent u de plaatsvervanger van de dierenarts? Heeft u verstand van koeien of behandelt u alleen parkieten?

HAN: Ik denk dat ik elders maar een kamer neem.

ROOS: Mijn hemel. Bent u onze pension gast?

HAN: Het lijkt er wel op.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto